

Умът на В. Франклинъ бѣше твърдъ дѣятеленъ, обичаше да работи много. Той не можеше да стои въ праздность и въ невѣжество. Той обичаше страстно четеньето: мѣничката библиотека на татка си, която бѣше съставена повече отъ богословски и черковни книги, той прочете въ много малко време. Помежду другитѣ книги той намѣри списанията на Плутарха и ги прочете съ присърдце и съ жедность. Прочутитѣ мѣжъе на старината станѣхъ негови първи учители. *Книжка за приключенията на Дефое* отъ занимателния писател на Робинсона Крузе и *книжка за способа да правимъ добро* отъ доктора Мотера го занимавахъ твърдъ много. Тѣ са съгласявахъ съ неговото въображение и съ наклонноститѣ на неговата душа. Малкото парици, които имаше Франклинъ разнесе ги да си покупи нѣкои книги.

Бащата като гледаше туй рѣшително пристрастие на своя синъ за книгитѣ и за ученето, като са боеше че ако не удовлетвори любознателността му, той може би да са предаде на другата си страсть, която не го бѣше йоще оставила, страстьта да ходи по море, даде го въ книгопечатница. Той настани Вениамина на 1718 год. при едного отъ синоветѣ си по име Джемсъ, който една година преди това бѣше са завърналъ изъ Англия съ вѣчки потреби за книгопечатанье.

Договоръ за ученето на Франклина при неговътъ братъ са направи за деветъ години. Цѣли осемъ години Франклинъ бѣше длъженъ да работи брату си безплатно. На деветата година само той щѣше да приеме отъ него работни-